

[Justitsministeren.]

disse Erklæringer, selv om han har Ret dertil efter Loven af 1866. Det er det afgørende. Det ene er Offentlighed, det andet kommer kun frem, hvis vedkommende i Henhold til Loven af 2. Februar 1866 udtrykkeligt stiller Krav om at faa Erklæringerne at se, og efter det nøje og indgaaende Kendskab, det ærede Medlem har til Justitsministeriet, ved han jo, hvor sjældent det er, at sindssyge stiller Krav om at faa disse Erklæringer, medens de skal frem under en hvilken som helst Sag, der bliver rejst for Domstolene.

Det er urigtigt, hvis den ærede Ordfører for de Konservative, hvad hans stærke Ordføring kunde tyde paa, har faaet den Opfattelse, at jeg skulde mene, at denne Lov betød et Tilbageskridt paa dette Omraade. Nej, Loven er, som den nu foreligger og forhaabentlig bliver vedtaget, baade efter Familieretskommissionens, Retslægeraadets, Sundhedsstyrelsens, Indenrigsministerens, Overlægernes, Regeringspartiernes og Regeringens Mening absolut et Fremskridt, der paa alle Omraader indfører en saa betryggende Ordning, som det nu engang er menneskeligt muligt.

Endelig vil jeg sige, at jeg giver det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) Ret i, at hvis vi endelig skal tale om Sagskundskab ved Afgørelsen — det har jeg med Vilje saa vidt muligt undgaaet, fordi det her er Justitsministeren, der er Tale om —, saa maa man da i al Almindelighed gaa ud fra, at man ogsaa fra de sindssyges Synspunkt er bedre betrygget ved en Afgørelse fra Justitsministeriet end ved en Afgørelse af en eller anden Domstol her i Landet og under alle Omstændigheder faar en langt mere ensartet Afgørelse og Bedømmelse af disse Sager end den, de kan blive til Genstand for fra 70 eller 90 forskellige Dommere, som maaske en sjælden Gang faar med en saadan Sag at gøre.

C. J. F. Sven: Mine Bemærkninger om Sindsygelægerne, at de ofte var særligt prægede, maa ikke opfattes som et Udtryk for, at jeg ikke skulde mene, de var overordentligt begavede; de to Ting udelukker aldeles ikke hinanden.

Den højtærede Minister mente, at dette Lovforslag var et Fremskridt. Ja, det kommer jo an paa, hvad man forstaaer ved Fremskridt. Naar jeg har talt om det som et Tilbageskridt, er det med Henblik paa Retsbeskyttelsen. Rent principielt giver den højtærede Minister mig jo ogsaa Ret i, at det naturlige er, at Domstolene er sidste

Instans, ligesom det efterhaanden er lykkedes at faa lagt en Række Afgørelser, der tidligere skete administrativt, over til Domstolene. Den højtærede Minister kan ikke bestride, at ud fra denne principielle Indstilling, der baade er den højtærede Ministers og min, er det et Tilbageskridt, naar den Beskyttelse, de sindssyge under den nuværende Lovgivning har: at en Tvangsindlæggelse nødvendig maa følges af en Umyndiggørelse i personretlig Henseende, og at denne Umyndiggørelse i personretlig Henseende henhører under Domstolene, afløses af en ny Regel, der siger, at Spørgsmaalet om fortsat Forbliven i et Sindsygehospital i Fremtiden udelukkende skal bero paa et administrativt Skøn. Jeg bøjer mig i dyb Ærefrygt for den højtærede Justitsminister og hans Afgørelser, men man maa jo mindes Fritz Jürgensen: Jeg bøjer mig for van Dyck, men enhver har jo sine Fortrin; i denne Forbindelse mener jeg dermed, at Domstolene efter mit Skøn har et større Fortrin.

Den højtærede Minister sagde med en flot Haandbevægelse: Hvad tror man, en Afgørelse af en eller anden Domstol betyder sikkerhedsmæssigt i Sammenligning med en justitsministeriel Afgørelse? Ja, nu kan man vel ikke betegne Domstolene som „en eller anden“ Domstol; for, saa vidt jeg mindes, skulde disse Afgørelser henlægges til Landsretterne, og at dem er der for det første kun to, og dernæst var der vel heller ikke noget i Vejen for, at man, hvis det ikke allerede er Tilfældet — det er mig ikke præsent —, kunde indføre Appel til Højesteret. Hvis Argumentet er dette, at man vil faa uensartede Afgørelser ved at henlægge Sagerne til Domstolene, kunde man lade dem gaa til den højeste Instans — eller eventuelt etablere en eller anden Særdomstol, et Spørgsmaal, som for øvrigt afdøde Munch-Petersen var stærkt inde paa; han interesserede sig stærkt for dette Spørgsmaal og gav gentagne Gange Udtryk for, at det var en uholdbar Tilstand, at Skønnet alene skulde være administrativt, og han antydede netop den Udvej, at man kunde oprette en Særdomstol eller et Særudvalg, bestaaende af, som han i øvrigt pudsigt udtrykte sig, Læger, Jurister og almindelige Mennesker. Det viser, at man fra forskellig Side har haft Opmærksomheden henvendt paa dette Spørgsmaal, og hvis det kunde hjælpe til, at vi kunde finde en Ordning, der kunde forene alle, vil det sikkert ikke skorte paa Velvilje hverken fra det andet Mindretals Side eller fra det Mindretal, jeg har den Ære at repræsentere.